

“ΖΩΑ ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΓΑΠΗΣΕ ΚΑΝΕΙΣ...”;

Στις καταστροφικές πυρκαγιές στη βορειοανατολική Αττική, μετά από μια εξαντλητική νύχτα που περάσαμε για να βοηθήσουμε στη διάσωση του σπιτιού μιας φίλης, καθώς ξημέρωνε επέστρεφα από ένα δρόμο της Π. Πεντέλης που διέσχιζε δάσος ή πιο σωστά πρώην δάσος.

Στη μέση αυτού, πάνω στη διπλή διαχωριστική διαγράμμιση της ασφάλτου, αντίκρυσσα μια χελώνα, η οποία αρχικά μου φάνηκε σαν ένα μεγάλο αποκαίδι, που ο αέρας το είχε παρασύρει στη μέση του δρόμου, όμως καθώς πλησίασα με το αυτοκίνητο βεβαιώθηκα ότι ήταν μια χελώνα κατάμαυρη και τσουρουφλισμένη που προσπαθούσε έντρομη και γεμάτη αφέλεια να περάσει από τη μία πλευρά του δρόμου που φλεγόταν στην άλλη μήπως βρει κάποια καλύτερη τύχη.

Η πρώτη μου σκέψη ήταν να τη μεταφέρω εγώ στο σκοπούμενο προορισμό της, αλλά την ίδια στιγμή, αντικρύζοντας όλη την ευρύτερη περιοχή συνειδητοποίησα ότι και αυτό θα απέβαινε εις μάτην. Τα πάντα ήταν καμμένα και κάπνιζαν από τη σαρωτική φωτιά που είχε προ ολίγων λεπτών περάσει, αφήνοντας μικρές εστίες φλόγας να σιγοκαίνε ανά τρία μέτρα. Ίσως τελικά σωστά η χελώνα είχε σταθεί γεμάτη απόγνωση στη μέση του δρόμου, μιας και δεν υπήρχε πιο φιλόξενο μέρος πλέον για να σταθεί.

Το καβούκι της ήταν καμμένο σε τρία σημεία, μερικώς αποφολιδωμένο, πιθανώς από το θερμικό σοκ, τα μπροστινά της πόδια καρβουνιασμένα και θα πρέπει να πονούσε φριχτά, αν κρίνω από τις εξαντλημένες και ανήμπορες κραυγές που πρώτη φορά άκουγα χελώνα να βγάζει.

Αποφάσισα και την πήρα μαζί μου και αφού την κράτησα για μια βραδιά σε ένα μέρος του κήπου, από το οποίο η ίδια δεν

κινήθηκε καθόλου, την επομένη μέρα με τις συμβουλές της ANIMA ξεκίνησα να της δίνω τις πρώτες βοήθειες.

Την ονομάσαμε “Καρβουνάκο” και πολύ αμφιβάλλουμε για τις πιθανότητες επιβίωσής της, αφού οι χελώνες ως ανθεκτικά ζώα αντέχουν μεν 2-3 μέρες, τελικά όμως πεθαίνουν συνήθως από εσωτερικά εγκαύματα που έχουν υποστεί από πυρκαγιές.

Μπορεί άραγε να φανταστεί κανείς τα εκατομμύρια των ζώων που πεθαίνουν ή αργοπεθαίνουν μετά από τέτοιες καταστροφικές πυρκαγιές; Ζώα που ποτέ δεν τα αγάπησε κανείς, που ποτέ δεν τους έδωσε ένα όνομα και ποτέ δεν τα μνημόνευσε κανείς. Κατά τη διάρκεια των πυρκαγιών ακούμε συνέχεια για σπίτια που καίγονται, που κινδυνεύουν, για τις περιουσίες των ανθρώπων που χάνονται (και καλώς ακούγονται όλα αυτά), αλλά για τις χελώνες, τα φίδια, τα πουλιά, τις αλεπούδες, τα σκαθάρια και εκατοντάδες ή χιλιάδες άλλα είδη που καίγονται ακαριαία ή που γλίτωσαν και τραυματισμένα δεν έχουν πλέον κανένα μέρος να μείνουν, να κρυφτούν ή να προστατευθούν από τον ήλιο, τους εχθρούς τους κλπ. ακούμε ελάχιστα έως τίποτα.

Ως τότε ο άνθρωπος θα θεωρεί κέντρο του κόσμου τον εαυτό του; Πότε θα καταλάβει ότι τα πάντα πάνω στη γη προέρχονται από το ίδιο κύτταρο, έχουν την ίδια αξία σαν ζώντες οργανισμοί και το ίδιο δικαίωμα στα βασικά αγαθά της ζωής;

Μήπως βιώνουμε όλες αυτές τις οικολογικές καταστροφές, μικρές ή μεγάλες, απλώς και μόνο επειδή δεν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε σαν ζωή είναι κάτι πέρα από τον εγωκεντρικό εαυτό μας; Ότι η ζωή είναι συνθετική και συμπληρωματική και ότι η ξεχωριστότητα που νοιώθει η συνείδησή μας είναι η αιτία των περισσότερων κακών;

Όταν βλέπουμε ένα ζώο να πονά και δεν κινητοποιούμαστε για την ανακούφισή του ή όταν δε θέλουμε να αντιληφθούμε καν την οδύνη του, μήπως έτσι συνεχίζουμε να διατηρούμε εκείνον τον τρόπο σκέψης που θα μας οδηγήει όλο και περισσότερο στην καταστροφή των ισορροπιών της συμβιοτικότητας και θα βλέπουμε το περιβάλλον σαν ένα χώρο κατάκτησης και κυριαρχίας με εμάς ανώτερους και ηθικότερους και όλα τα άλλα όντα κατώτερα και αντικείμενα εκμετάλλευσης ή στην καλύτερη περίπτωση αδιάφορα;

Μήπως τελικά ο πλανήτης είναι Κήπος της Εδέμ που περίμενε και περιμένει την ανθρώπινη συνείδηση να πάψει να διαχωρίζει τον εαυτό της από την υπόλοιπη ζωή προσβλέποντας κτητικά σε αυτήν και να νοιώσει ότι είναι ισότιμο και αδιάσπαστο μέρος αυτής; Μήπως ήρθε η ώρα ο άνθρωπος να ζήσει επιτέλους σε αυτόν τον Κήπο της Εδέμ;

Νίκος Θεοδωράκης, σκηνοθέτης